

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 4395

гр. Варна, 24.11.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и четвърти ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ирена Н. Петкова

Членове: Наталия П. Неделчева
мл.с. Симона Р. Донева

като разгледа докладваното от мл.с. Симона Р. Донева Въззивно гражданско дело № 20223100502258 по описа за 2022 година за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 267 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба с вх. № 1927 от 7.04.2022 г., депозирана от И. С. К., чрез адв. Т. П. срещу решение № 26 от 8.03.2022 г., постановено по гр. д. № 238/2021 г. по описа на Районен съд – Девня, с което е отхвърлен предявеният от жалбоподателя иск с основание чл. 54, ал. 2 ЗКИР против С. М. Д., за приемане на установено в отношенията между страните, че ищецът е собственик на реална част от ПИ с идентификатор № *****.340 с площ от 117 кв. м. , при граници на тази реална част: запад – ПИ с идентификатор № *****.381, север – улица, изток ПИ с идентификатор № *****.340, юг – ПИ с идентификатор № *****.340, отразена графично с виолетова щриховка на изготвената комбинирана скица към заключението на вещото лице В. А, при граници на целия ПИ с идентификатор № *****.340: ПИ с идентификатор № *****.381, ПИ с идентификатор № *****.27, ПИ с идентификатор № *****.28, ПИ с идентификатор № *****.341, ПИ с идентификатор № *****.358, ПИ с идентификатор № *****.337, заснета погрешно в пространствените предели на ПИ с идентификатор № *****.340, вместо в пространствените предели на съседния ПИ с идентификатор № *****.381, както и да бъде прието за установено, че е налице грешка в КККР, одобрени със Заповед №РД-18-85/17.09.2008 г. на ИД на АГКК относно отразяване на вътрешната имотна граница между ПИ с идентификатор № *****.340 и ПИ с идентификатор № *****.381.

В законоустановения срок по чл. 263 ГПК е депозиран писмен отговор единствено от С. М. Д., чрез адв. С. Б и адв. М Т..

В производството е депозирана и **частна жалба с вх. № 3455 от 14.06.2022 г.**, депозирана от С. М. Б, чрез адв. С. Б срещу определение № 321 от 18.05.2021 г., постановено по гр. д. № 238/2021 г. по описа на Районен съд – Варна, с което е оставено без уважение искането на жалбоподателя по чл. 248 ГПК за изменение на решение № 26 от 08.03.2022 г., постановено по гр. д. № 238/2021 г. по описа на Районен съд - Девня в частта относно разноските.

В законоустановения срок е постъпил писмен отговор на частната жалба от насрещната страна – И. С. К..

I. По допустимостта на въззивното производство:

Въззивната жалба и частната въззивна са подадени в законоустановения преклузивен срок. Същите са редовни, съдържат изискуемите реквизити и приложения и са надлежно администрирани, поради което са процесуално допустими.

Легитимацията на страните съответства на произнасянето по обжалваното решение на районния съд. Сезиран е компетентен въззивен съд за проверка на подлежащ на обжалване акт при наличие на правен интерес от обжалване. Съдът приема, че въззивното производство е допустимо.

II. По доклада на въззивната жалба, частната въззивна жалба и отговорите:

Във въззивна жалба се излагат доводи за неправилност на решението. Сочи, че за процесните 117 кв. м. не е приложен планът. За установено от свидетелските показания и съдебно-техническата експертиза намира, че между имотите е материализирана граница с каменна ограда, която е около 1,5 м., като в дълбочината на имотите достига до около 30 см. Счита решението за неправилно, доколкото съдът не е обсъдил възможността за изработване на проект за изменение на КК, при който да се обособи част за изпълномеряване на имота на ответника, а останалата част се приобщи към имота на ищеца. Намира за безспорно установено, че ищецът Вадее процесната част в период повече от 10 г. след Визане в сила на ЗУТ. Позиравайки се на съдебна практика счита за приложима разпоредбата на пар. 8, ал. 1, вр. пар. 6, ал. 2 и ал. 4 ПР на ЗУТ за прекратяване на отчуждителното действие неприложената дворищна регулация. Твърди, че е налице възможност част от реалната част да бъде придадена към имота на ответника с оглед спазването на изискванията за лице по чл. 19, ал. 3 ЗУТ, а разликата да се придаде към имота на ищеца.

Сочи, че искът е следвало да бъде уважен като се разпореди изготвяне на скица-проект по чл. 52, ал. 1, т. 5 ЗКИР, което да е основание за изменение

на кадастралната карта. Излага доводи, че поради денивелацията липсва друга възможност за достъп до имота му чрез лек автомобил, както и че ще се затрудни и пешеходния достъп. Моли за отмяна на решението и за уважаване на иска до размера на предвидения в чл. 19 ЗУТ минимум, като разликата бъде приобщена към имота на ищеца. Претендира разноски.

В законоустановения срок по чл. 263 ГПК е депозиран писмен отговор единствено от С. М. Д., чрез адв. С. Б и адв. М Т.. В същия се излагат доводи за неоснователността на въззивната жалба. Позовавайки се на заключението на вещото лице намира, че между двата недвижими имота не може да има придаваема част по регулация, както и че за имота на ищеца няма разминаване на границите, а такова е констатирано за имота на ответника, но по отношения на друг недвижим имот ПИ № 293. Твърди, че границата между двата имота съвпада по КК и РП, като вещото лице е констатирало допустима минимална разлика от 0,40 метра в дъното. Позовава се на заключението по съдебно-техническата експертиза, в което се приема, че ако процесната реална част се придаде към имота на ищеца, имотът на ответника не би отговарял на изискванията за лице по чл. 19, ал. 1, т. 1 ЗУТ. Доколкото в графичната част от КП от 1968 г. е отразен един имот с пл. № 294, от който са образувани трите УПИ – III, IV и V, който е бил на един собственик, дворищно регулационният план приет при действието на ЗТСУ няма отчуждително действие, а само определя границите между имотите. За неоснователно намира твърдението, че производството е доказано Вадението върху процесната реална част. Оспорва възможността за изработване на проект за изменение на КК, с който да се съобразят минималните изисквания за лице на парцела. За правилен намира извода на съда, че ищецът не е провел пълно и главно доказване на фактите, за които носи доказателствена тежест. Счита, че не е доказано осъществяването на Вадение върху процесната реална част, доколкото не е била оградена и достъп до нея е имала и праводателката на въззиваемия. Твърди, че не е доказано наличието на субективния елемент на Вадението. Сочи, че ищецът не може да придобие частта по давност, доколкото недвижимият имот на ответника от към улицата няма да има минимално изискуемите размери по чл. 19, ал. 1, т. 1 ЗУТ. За неоснователно намира въведеното едва във въззивната жалба оплакване за разпореждането за изготвяне на скица проект по чл. 52, ал. 1, т. 5 ЗКИР, което да е основание за изменение на КК и КР от органите на кадастъра. За неотносими намира доводите, че ищецът ще остане лишен от автомобилен достъп до недвижимия си имот. Моли за потвърждаване на решението, както и за присъждане на разноски.

В законоустановения срок не е депозиран писмен отговор от третото лице – помагач на страната на С. М. Д. – В. П. М..

В депозираната **частна въззивна жалба** от страна на С. М. Д., чрез адв. С. Б се излагат доводи за неправилността на постановеното определение по

реда на чл. 248, ал. 1 ГПК. За неправилен намира извода на съда, че делото не се отличава с висока правна и фактическа сложност. Сочи, че определеното възнаграждение за процесуално представителство не е съответно на фактическата и правна сложност на спора, а е присъдено съгласно чл. 8, ал. 2, т. 1 от Наредбата, която е за защита на административни дела по ЗКИР. Счита, че не е съобразен обемът на защитата. Моли за отмяна на определението, както и за присъждане на пълния размер на претендираното адвокатско възнаграждение.

В законоустановения срок е депозиран писмен отговор на частната въззивна жалба от страна на И. С. К., чрез адв. Т. П.. В същия се излагат доводи за неоснователността на частната жалба. Сочи, че по делото е проведено само едно о. с. з., както и че при Вичането на трето лице-помагач не дава основание за присъждане на адвокатско възнаграждение в по-голям размер. Определения размер намира за съобразен с цената на иска и Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Моли за потвърждаване на определението.

Страните не са обективирали доказателствени искания пред настоящата съдебна инстанция.

Предвид гореизложеното, съдът приема, че въззивното производство е допустимо, поради което делото следва да се насрочи за разглеждане в открито съдебно заседание.

Водим от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПРИЕМА ЗА РАЗГЛЕЖДАНЕ въззивна жалба с вх. № 1927 от 7.04.2022 г., депозирана от И. С. К., чрез адв. Т. П. срещу решение № 26 от 8.03.2022 г., постановено по гр. д. № 238/2021 г. по описа на Районен съд – Девня, с което е отхвърлен предявеният от жалбоподателя иск с основание чл. 54, ал. 2 ЗКИР против С. М. Д., за приемане на установено в отношенията между страните, че ищецът е собственик на реална част от ПИ с идентификатор № *****.340 с площ от 117 кв. м., при граници на тази реална част: запад – ПИ с идентификатор № *****.381, север – улица, изток ПИ с идентификатор № *****.340, юг – ПИ с идентификатор № *****.340, отразена графично с виолетова щриховка на изготвената комбинирана скица към заключението на вещото лице В. А, при граници на целия ПИ с идентификатор № *****.340: ПИ с идентификатор № *****.381, ПИ с идентификатор № *****.27, ПИ с идентификатор № *****.28, ПИ с идентификатор № *****.341, ПИ с идентификатор № *****.358, ПИ с идентификатор № *****.337, заснета погрешно в пространствените предели на ПИ с идентификатор № *****.340, вместо в пространствените предели на съседния ПИ с идентификатор № *****.381, както и да бъде прието за установено, че е налице грешка в

КККР, одобрени със Заповед № РД-18-85/17.09.2008 г. на ИД на АГКК относно отразяване на вътрешната имотна граница между ПИ с идентификатор № *****.340 и ПИ с идентификатор № *****.381.

ПРИЕМА ЗА РАЗГЛЕЖДАНЕ частна жалба с вх. № 3455 от 14.06.2022 г., депозирана от С. М. Б, чрез адв. С. Б срещу определение № 321 от 18.05.2021 г., постановено по гр. д. № 238/2021 г. по описа на Районен съд – Варна, с което е оставено без уважение искането на жалбоподателя по чл. 248 ГПК за изменение на решение № 26 от 08.03.2022 г., постановено по гр. д. № 238/2021г. по описа на Районен съд - Девня, в частта относно разноските.

НАСРОЧВА производството по в. гр. д. № 2258/2022 г. на 25.01.2023 г. от 9:30 часа, за която дата и час да се уведомят страните, ведно с препис от настоящото определение.

Определението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____